

ไม่มีที่นั่งสำรอง

เรื่องราวนี้ไม่ได้เขียนขึ้นสำหรับทุกคน มันเขียนขึ้นสำหรับคนที่จำเป็นต้องอ่านมัน คนที่จะจำที่ตัวเองได้ในทุกบรรทัด ทุกคำพูด ทุกความเจ็บปวดที่ไม่มีใครมองเห็น ไม่มีที่นั่งสำรองในเรื่องนี้ มีแต่การเชิญชวนให้เข้าร่วมเดินทางนี้กับผม

ตลอด 22 บทที่ผ่านมา ผมไม่ได้พยายามที่จะเล่าเรื่องชีวิตของตัวเอง ผมพยายามที่จะเสนอชุดของคำถามที่ทุกคนต้องเจอก่อนหรือหลังประตูกุญแจสำคัญทุกบาน ตัวตนเป็นใคร อะไรสำคัญจริง ๆ กลัวเรื่องใดที่สุด ขอสงสัยใดที่คงค้างอยู่เสมอ

ถ้าคุณเข้าใจทุกสิ่งที่ผมเขียน นั่นหมายความว่าจำตัวเองได้ในบางส่วน หมายความว่าเคยสงสัยเช่นเดียวกับผม เคยกลัวเหมือนผม เคยล้มเหมือนผม เคยลุกขึ้นอีกครั้งเหมือนผม ถ้าเป็นเช่นนั้น คุณไม่ได้อ่านเรื่องของคนแปลกหน้า คุณกำลังอ่านเรื่องของตัวคุณเอง

ไม่มีที่นั่งสำรองในบทนี้ มีแต่กระจกสะท้อนที่คุณเลือกที่จะมอง ถ้าจำตัวเองได้ในบทใดก็ตาม นั่นหมายความว่าคุณก็เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวนี้เช่นกัน เราทุกคนเคยเป็นคนที่อยู่ คนที่สงสัย คนที่มีความหวัง คนที่กลัว และคนที่เลือกที่จะอยู่ต่อ นั่นเองคือเรื่องราวที่แท้จริง